

Novine u jurisprudenciji Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine

Pripremio: Zlatan Kavazović, Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine

Uvod

Za ovaj broj časopisa *Pravna hronika* Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine izdvojio je pet odluka iz prve polovine 2019. godine, i to dvije odluke iz oblasti kaznenog prava (rješenje broj 96 o K 106890 19 Kvl i rješenje broj 96 o K 107907 19 Kž), te tri odluke iz oblasti građanskog prava (presuda broj 96 o P 086912 18 Rev, rješenje broj 96 o P 116818 19 Gž i rješenje broj 96 o P 118456 18 Gž).

Predmet broj 96 o K 106890 19 Kvl – Nepravo ponavljanje kaznenog postupka, članak 324a Zakona o kaznenom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, br. 34/13, 27/14 i 3/19); Sticaj kaznenih dijela, članak 54 i Odmjeravanje kazne osuđenom licu, članak 56 stavak 1) Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, br. 33/13, 26/16, 13/17 i 50/18)

Uvodne činjenice

Rješenjem prvostupanskog suda, broj 96 o K 106890 18 Kv 2 od 18.02.2019. godine, odbijen je zahtjev za nepravo ponavljanje kaznenog postupka osuđenog M.O. iz B. Protiv navedenog rješenja žalbu je podnio osuđeni M.O.

Odluka

Prvostupanski sud je pobijanim rješenjem odbio zahtjev osuđenog M.O. iz B. za nepravo ponavljanje kaznenog postupka povodom pravomoćnih presuda Osnovnog suda BD BiH, broj 96 o K 10890 18 Kv od 10.10.2018. godine i Općinskog suda u G., broj 28 o K 065037 17 K od 19.02.2018. godine (pravomoćna 13.10.2018. godine), uz obrazloženje da je u povodu presude broj 96 o K 106890 18 Kv od 10.10.2018. godine u postupku nepravog ponavljanja izrečena jedinstvena kazna od 5 (pet) godina i 10 (deset) mjeseci zatvora primjenom odredbe članka 54 Kaznenog zakona, te da je zbog toga neosnovan zahtjev osuđenog da mu se ta jedinstvena kazna zatvora ponovno uzme u razmatranje, iznova provodi postupak nepravog ponavljanja kaznenog postupka i izriče nova jedinstvena kazna u odnosu na presudu Općinskog suda u G., broj 28 o K 065037 17 K od 19.02.2018. godine.

Međutim, po ocjeni ovog suda ovakvo stajalište prvostupanskog suda nije pravilno jer se vezuje isključivo za činjenicu da je jedna od pravomoćnih presuda povodom koje se zahtijeva nepravo ponavljanje kaznenog postupka i sama rezultat nepravog ponavljanja u smislu članka 324a Zakona o kaznenom postupku, a da pri tome nije razmotrio pitanje postojanja materijalno pravnih pretpostavki iz članka 56 stavak 1 Kaznenog zakona, odnosno ispitao razloge zbog kojih presuda Općinskog suda u G., broj 28 o K 065037 17 K, nije bila uvrštena uz zahtjev za nepravo ponavljanje kaznenog postupka koji je osuđeni M.O. podnio Osnovnom sudu BD BiH dana 18.09.2018. godine, povodom kojeg je donijeta pravomoćna presuda broj 96 o K 106890 18 Kv od 10.10.2018. godine.

S tim u svezi, valja ukazati da se na temelju uvida u pravomoćne presude povodom kojih se u ovom slučaju traži primjena članka 324a Zakona o kaznenom postupku može zaključiti da su radnje zbog

kojih je osuđeni M.O. oglašen krivim presudom Općinskog suda u G. broj 28 o K 065037 17 K poduzete 07.05.2017. godine, dakle, znatno prije no što je osuđeni započeo s izdržavanjem kazne od 5 (pet) godina i 6 (šest) mjeseci od 21.03.2018. godine, po pravomoćnoj presudi Osnovnog suda BD BiH, broj 96 o K 106890 18 K od 21.02.2018. godine, koja je kasnije objedinjena u postupku nepravonog ponavljanja kaznenog postupka s presudom Općinskog suda u O., broj 25 o K 046004 17 K od 21.12.2017. godine (6 mjeseci zatvora), nakon čega je donijeta presuda Osnovnog suda BD BiH, broj 96 o K 106890 18 Kv od 10.10.2018. godine, kojom je osuđenom izrečena jedinstvena kazna zatvora u trajanju od 5 (pet) godina i 10 (deset) mjeseci.

Osim toga, sasvim je izvjesno da presuda Općinskog suda u G., broj 28 o K 065037 17 K od 19.02.2018. godine, nije mogla biti uvrštena uz zahtjev za nepravo ponavljanje kaznenog postupka povodom kojeg je donijeta presuda Osnovnog suda BD BiH, broj 96 o K 106890 18 Kv od 10.10.2018. godine, jer je iz pečata Općinskog suda u G. razvidno da je pravomoćnost presude tog suda nastupila 13.10.2018. godine.

Kako prvostupanjski sud nije postupio na naprijed izložen način, ovaj sud je uvažio žalbu osuđenog M.O. I, u skladu sa člankom 321 stavak 3 Zakona o kaznenom postupku, ukinuo pobijano rješenje i predmet vratio prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje.

Predmet broj 96 o K 107907 19 Kž – Pronevjera iz članka 378 stavak 3 u svezi sa člankom 31 Kaznenog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, br. 33/13, 26/16, 13/17 i 50/18)

Uvodne činjenice

Presudom Osnovnog suda BD BiH, broj 96 o K 107907 18 K od 05.10.2018. godine, točkom I izreke optuženi B.N., R.Z., N.Z. i J.D. oglašeni su krivim da su radnjama opisanim u izreci osuđujućeg dijela prvostupanjske presude kao saizvršitelji počinili kazneno djelo Pronevjera iz članka 378 stavak 3 u vezi sa člankom 31 Kaznenog zakona, pa im je sud, primjenom navedenog zakonskog propisa i članka 60, 61 i 62 istog Zakona, izrekao uslovnu osudu kojom im je za navedeno kazneno djelo utvrdio kaznu zatvora u trajanju od po 1 (jedne) godine, koja se neće izvršiti ukoliko optuženi u roku od 2 (dvije) godine ne počine novo kazneno djelo.

Odluka

Osnovano se žalbom branitelja J.M. i optuženog N.Z. prigovara da je prvostupanjski sud na štetu optuženih počinio povredu Kaznenog zakona, odnosno da je pogrešno primijenio odredbu člana 31 tog Zakona kojom je propisano saizvršiteljstvo, te da u izreci prvostupanjske presude, u činjeničnom opisu kaznenog djela za koje je optužene B.N., R.Z., N.Z. i J.D. oglasio krivim, nije razdvojio, odnosno opisao konkretne radnje koje je poduzeo svaki od optuženih. Također, ni u obrazloženju odluke o saučesništvu prvostupanjski sud uopšte ne daje razloge, pa je presuda manjkava i u tom dijelu jer u pogledu toga ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama, na šta se žalbama također ukazivalo.

Naime, kada sud optužene ogласi krivim da su kazneno djelo počinili kao saizvršitelji, onda je dužan da, suglasno navedenoj zakonskoj odredbi, u izreci presude jasno razdvoji i konkretno opiše radnje koje je preduzeo svaki od optuženih ponaosob, a iz kog opisa proizlaze zakonska obilježja bića navedenog kaznenog djela. Međutim, u konkretnom slučaju, prvostupanjski sud nije postupio na opisani način, odnosno nije za svakog optuženog pojedinačno naveo u kojem iznosu je prisvojio novac dobijen prodajom robe iz prodavnice, niti je naveo koju konkretno robu je svaki od optuženih prisvojio.

Prema odredbi članka 34 stavak 1 Kaznenog zakona, svaki saizvršitelj je odgovoran u granicama svog umišljaja, tj. odgovara samo za radnje koje je on preduzeo, neovisno od toga u kojoj mjeri odgovaraju drugi saizvršitelji i da li uopće odgovaraju. Navedeno je naročito važno i iz razloga što od utvrđenja tih odlučnih činjenica zavisi i pravilno pravno kvalificiranje kaznenog djela Pronevjera za svakog optuženog, jer je na primjer moguće da je neki od optuženih pribavio imovinsku korist u iznosu manjem od 10.000,00 KM. U tom slučaju optuženi bi eventualno odgovarao za osnovni oblik kaznenog djela Pronevjera iz članka 378 stavak 1, a ne za kvalificirani oblik iz stavka 3 tog članka Kaznenog zakona, koji je svim optuženima stavljen na teret. Stoga, nije precizan niti sadržinski određen činjenični opis radnje izvršenja kaznenog djela iz osuđujućeg dijela izreke prvostupanjske presude, prema kojem su svi optuženi oglašeni krivim da su uzimali i prisvajali za sebe raznu robu koja se nalazila u sklopu predmetne prodavnice, kao i novac dobijen prodajom te robe. Shodno tome, predmetno kazneno djelo je pravno kvalificirano prema iznosu pribavljene imovinske koristi ukupno za sve optužene, a ne pojedinačno za svakog optuženog. Takvo postupanje prvostupanjskog suda nije pravilno, jer je suprotno naprijed navedenim odredbama Kaznenog zakona, odnosno suprotno je principima saizvršiteljstva i granicama krivice i kažnjivosti saizvršitelja.

Saizvršiteljstvo je svjesno i voljno zajedničko počinjenje kaznenog djela i za njegovo postojanje je potrebna zajednička namjera i odluka o kaznenom djelu, ali i objektivni doprinos optuženih u počinjenju djela. Međutim, u ovom slučaju, navedene činjenice Tužilaštvo nije dokazivalo, niti ih je sud utvrdio. Zaključak o zajedničkom djelovanju optuženih u počinjenju predmetnog kaznenog djela ne može se zasnovati isključivo na okolnosti da su optuženi u isto vrijeme radili u prodavnici i na benzinskoj pumpi oštećenog poduzeća. Ta okolnost sama po sebi ne podrazumijeva da su optuženi počinili predmetno kazneno djelo kao saizvršitelji, sve dok se ne utvrdi postojanje njihovog zajedničkog djelovanja.

Budući da su žalbe osnovane, ovaj sud je na osnovu članka 315 stavak 1 Zakona o kaznenom postupku odlučio kao u izreci ovog rješenja, odnosno ukinuo prvostupanjsku presudu u točki I izreke i predmet u tom dijelu vratio prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Predmet broj 96 o P 086912 18 Rev – Saglasnost javnog pravobranitelja za zaključenje kupoprodajnog ugovora, članak 38 Zakona o prometu zemljišta i zgrada („Službeni list FNRJ“, br. 26/54); Punovažnost ugovora koji nisu sačinjeni u pismenoj formi, članak 46 Zakona o prometu nepokretnosti („Službeni list SR BiH“, br. 38/78, 29/80, 4/89 i 22/91)

Činjenice i revizijski navodi

Predmet raspravljanja i odlučivanja u ovoj parnici je prvo osnovni tužbeni zahtjev kojim tužitelj od suda traži da utvrdi njegovo pravo posjeda i pravo vlasništva spornog poslovnog prostora, odnosno pravo suposjeda i pravo suvlasništva zgrade u kojoj se nalazi sporni poslovni prostor, kao i pravo građenja na zemljištu pod zgradom i koje služi za redovnu upotrebu zgrade, a potom eventualni tužbeni zahtjev, ukoliko sud ne prihvati osnovni (prethodni) tužbeni zahtjev, kojim od suda traži da utvrdi postojanje valjanog pravnog osnova za sticanje prava posjeda i prava vlasništva istog spornog poslovnog prostora, te na osnovu oba zahtjeva traži upis toga prava u javnim evidencijama i predaju u posjed. Svoj zahtjev tužitelj temelji na Kupoprodajnom ugovoru kojeg su sklopili 29.05.1963. godine pravni prednici tuženih, kao prodavci, i njegov pravni prednik (privredna-radna organizacija Industrija odjeće, rublja i obuće „B.“ T.) kao kupac, za koji je dobio suglasnost od Savjeta za privredu Opštinske skupštine opštine T. 05.06.1963. godine (na navedenom ugovoru nedostaju potpisi prodavca i nije proveden u javnim evidencijama, ali je prema tvrdnji tužitelja u potpunosti izvršen). Prvostupanjski sud je navedeni tužbeni zahtjev tužitelja odbio u cjelosti kao neosnovan, dok je drugostupanjskom presudom žalba tužitelja odbijena i prvostupanjska presuda potvrđena. Protiv drugostupanjske presude tužitelj je izjavio reviziju.

Odluka

Tužitelj je u pravu kada tvrdi da su nižestupanjski sudovi pogrešno tumačili i primijenili relevantne odredbe Zakona o prometu zemljišta i zgrada iz 1954. godine pozvavši se na odredbu članka 38 i zaključili da Kupoprodajni ugovor nije mogao proizvesti pravno dejstvo i kupac nije mogao steći pravo vlasništva bez pribavljene suglasnosti nadležnog javnog pravobranitelja.

Prije svega, obveza pribavljanja suglasnosti nadležnog javnog pravobranitelja propisana odredbom članka 38 Zakona o prometu zemljišta i zgrada iz 1954. godine nalazi se u glavi V naslovljenoj kao „Kupovina i prodaja zemljišta i zgrada od strane političko-teritorijalnih jedinica“; dakle, odnosi se na državni organ. Međutim, u glavi III tog Zakona propisan je postupak prometa zemljišta i zgrada između privrednih organizacija i privatnih osoba (kako je ta glava i naslovljena) i u odredbi članka 22 propisano je da „privredna organizacija može, uz prethodnu saglasnost savjeta za privredu narodnog odbora sreza, od privatnog lica kupiti poljoprivredno zemljište, zgradu i građevinsko zemljište“, što je kupac ishodio 05.06.1963. godine rješenjem Savjeta za privredu Opštinske skupštine opštine T., srez S. Utoliko su nižestupanjski sudovi pogrešno primijenili materijalno pravo, ali pogrešna primjena materijalnog prava kao osnov za preinačenje nižestupanjskih presuda ne postoji ukoliko uz primjenu pravilne materijalno-pravne odredbe valja donijeti jednaku odluku.

Naime, kada su prije stupanja na snagu Zakona o prometu nepokretnosti SR BiH (prije 05.01.1979. godine) ugovorne strane, kupac Industrija odjeće, rublja i obuće „B.“ T. i prodavci M.I. i F. izvršili u cjelosti obveze iz ugovora o prodaji spornog poslovnog prostora, pošto su prodavci predali u posjed kupcu sporni poslovni prostor, pri čemu je predaja čin ispunjenja ugovora o prodaji, a kupac je isplatio u cjelosti ugovorenu cijenu, prema odredbi članka 46 stavak 1 tog Zakona, ugovor o prodaji smatra se punovažnim iako nije sklopljen u pismenoj formi.

Pod pojmom prometa nepokretnosti kada je u pitanju pribavljanje nepokretnosti od građana, kao što je ovdje slučaj, pomenuti Zakon u odredbi članka 2 podrazumijeva pribavljanje nepokretnosti u društveno vlasništvo od građana, dok Zakon o svojini na dijelovima zgrada („Službeni list SFRJ“, br. 43/65, prečišćeni tekst, koji obuhvaća i Zakon o svojini na dijelovima zgrada objavljen u „Službenom listu FNRJ“, br. 16/59) propisuje u odredbi članka 1 da „posebni dijelovi zgrade mogu biti u građanskoj svojini ili u društvenoj svojini“ i da „na posebnom dijelu zgrade može postojati i svojina na idealnim dijelovima“ (stavak 2).

Kako je kupac spornog poslovnog prostora radna organizacija, nije mogao steći pravo vlasništva (svojine) već samo pravo korištenja, odnosno pravo raspolaganja, dok je sporni poslovni prostor (ili idealni dio zgrade) postao društveno vlasništvo. Sve stvari u Distriktu koje su se zatekle u društvenom vlasništvu ili u samostalnom posjedu nekadašnjih subjekata društvenog vlasništva iz Bosne i Hercegovine temeljem Aneksa arbitražne odluke za Brčko od 18.08.1998. godine, Statuta Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i Objedinjavajućeg naloga supervizora za Brčko od 14.08.2001. godine postale su *ex lege* javna imovina i imovina Distrikta kojom se bez odobrenja supervizora ne može raspolagati. Time je isključeno vlasništvo pravnih sljednika (univerzalnih i singularnih) nekadašnjih ovlaštenika prava upravljanja, korištenja ili raspolaganja tim stvarima, pa tako i pravo vlasništva tužitelja predmetnog poslovnog prostora.

Kako pogrešna primjena materijalnog prava ne postoji kada je uz primjenu gore pomenutih i obvezujućih pravnih akata u korelaciji sa odredbama gore pomenutih materijalnih propisa valjalo ocijeniti tužbeni zahtjev neosnovanim i donijeti jednaku odluku, dakle, nisu osnovani revizioni razlozi zbog kojih je revizija izjavljena, radi čega je valjalo reviziju tužitelja kao neosnovanu odbiti na osnovu odredbe članka 357 Zakona o parničnom postupku.

Predmet broj 96 o P 116818 19 GŽ – prekid zastarjevanja, članak 388 Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, br. 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89)**Činjenice i revizijski navodi**

Prvostupanjskom presudom broj 96 o P 116818 18 P od 12.11.2018. godine odbijen je zahtjev tužitelja kojim je tražio da se obveže tuženi da mu isplati dug u iznosu od 3.987,11 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom. Protiv prvostupanjske presude tužitelj je blagovremeno podnio žalbu.

Odluka

Tužitelj je svoj zahtjev za isplatu iznosa od 3.987,11 KM zasnovao na tome da je s tuženim, kao korisnikom kredita, zaključio Ugovor o kreditu dana 31.05.2011. godine, pa kako tuženi nije do dana podnošenja tužbe tužitelju isplatio preostali iznos kredita od 3.955,50 KM, tužitelj traži da mu tuženi taj iznos isplati.

Prvostupanjski sud je nakon ocjene izvedenih dokaza odbio tužbeni zahtjev tužitelja iz razloga koji se svode na to da je između parničnih stranaka vođen izvršni postupak pred istim sudom pod brojem 96 o I 054101 13 I, koji je rješenjem od 27.02.2017. godine obustavljen, da je Ugovor o kreditu tužitelj otkazao dana 04.12.2012. godine prema otkaznom pismu od 07.12.2012. godine, pa kako je tužba podnesena 08.06.2018. godine, time „jasno proizilazi da je protekao period duži od 5 godina, a i apsolutni rok zastare predviđen člankom 371 Zakona o obligacionim odnosima“. U vezi istaknutog navoda tužitelja da je u konkretnom slučaju došlo do prekida roka zastare, prvostupanjski sud je bio izričit da „do prekida zastare nije došlo, jer je, izvršni postupak obustavljen rješenjem Osnovnog suda BD BiH od 27.02.2017. godine“.

Stav prvostupanjskog suda u vezi prekida roka zastare nije pravilan. Naime, ako razlozi obustave izvršnog postupka leže isključivo na izvršeniku, odnosno kada je do obustave izvršnog postupka došlo zbog okolnosti koje se ne mogu staviti na teret tražitelju izvršenja (ovdje tužitelju), tada pokretanje izvršnog postupka koji je obustavljen ima za posljedicu prekid zastare. Dakle, za ocjenu da li ranije pokrenuti izvršni postupak radi ostvarivanja iste tražbine koji je završen obustavom postupka ima dejstvo prekida zastare, odlučan je razlog zbog kojeg je do obustave postupka došlo. U konkretnom izvršnom predmetu postupak je obustavljen rješenjem Osnovnog suda BD BiH, broj 96 o I 054101 13 I od 27.02.2017. godine, iz razloga što „izvršenici na datoj adresi ne posjeduju pokretnu imovinu koja bi mogla biti pogodna za popis i prodaju, a radi namirenja duga“, odnosno iz razloga za koje ne može biti odgovoran tužitelj.

Donošenjem pobijane presude prvostupanjski sud je počinio povredu postupka koju ovaj sud ne može otkloniti (zbog pogrešnog pravnog pristupa u primjeni instituta prekida zastare, prvostupanjski sud je u konačnom i pogrešno zaključio da je predmetno potraživanje zastarjelo, zbog čega se nije upuštao u ocjenu ostalih dokaza izvedenih u prvostupanjskom postupku), pa je žalbu tužitelja valjalo uvažiti, pobijanu presudu ukinuti i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje na osnovu članka 336 stavak 1 točka 2 Zakona o parničnom postupku.

Predmet broj 96 o P 118456 18 GŽ – Pravo na pravično suđenje, članak 6 Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda; Oslobođanje od plaćanja troškova postupka, članak 134 Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, br. 8/09, 52/10 i 27/14)

Činjenice i žalbeni navodi

Rješenjem prvostupanjskog suda broj 96 o P 118456 18 P od 29.10.2018. godine odbijen je prijedlog tužiteljice za oslobađanje obveze predujma troškova zastupanja privremenog zastupnika. Protiv navedenog rješenja žalbu je blagovremeno izjavila tužiteljica.

Odluka

Prema podacima u spisu predmeta, razvidno je da je predsjednik Osnovnog suda BD BiH rješenjem broj 096-O-Su-18-002627 od 28.08.2018. godine tužiteljici, zbog slabog imovnog stanja, imenovao advokata iz Kancelarije za pravnu pomoć BD BiH koji je, kao punomoćnik tužiteljice, podnio tužbu protiv tuženih O.R., O.B., R.M., O.R. i O.Š. da je prvostupanjski sud rješenjem od 20.09.2018. godine za privremenog zastupnika tuženoj O.Š. (čija adresa je nepoznata) postavio S.Đ.A., advokata iz Brčkog, koja je dostavila odgovor na tužbu i ispostavila troškovnik (akontaciju troškova) u iznosu od 800,00 KM, da je prvostupanjski sud 04.10.2018. godine pozvao punomoćnika tužiteljice da predujmi trošak privremenog zastupnika tužene O.Š. advokata S.Đ.A. u iznosu od 800,00 KM, te da je tužiteljica podnijela molbu prvostupanjskom sudu da je oslobodi od „plaćanja troškova advokatskog zastupanja privremenog zastupnika“, kao i od troškova takse na tužbu i presudu,

Obzirom da odredba članka 134 Zakona o parničnom postupku predviđa mogućnost oslobađanja od plaćanja troškova postupka samo oslobađanjem od plaćanja taksi i od polaganja predujma za troškove svjedoka, vještaka, uviđaja, prevođenja i sudskih oglasa, a da ne obuhvata oslobađanje od predujma za troškove zastupanja privremenog zastupnika, prvostupanjski sud je pobijanim rješenjem odbio prijedlog (molbu) tužiteljice da je oslobodi od plaćanja troškova privremenog zastupnika.

Ovaj sud nalazi da odluku o molbi (prijedlogu) tužiteljice valja donijeti direktnom primjenom Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda. Naime, tačno je da prema odredbi članka 134 Zakona o parničnom postupku oslobađanje od plaćanja troškova postupka obuhvata oslobađanje od plaćanja taksi i polaganje predujma za troškove svjedoka, vještaka, uviđaja, prevođenja i sudskih oglasa, i to one stranke „koja prema svom općem imovnom stanju nije u mogućnosti snositi te troškove bez štete za nužno izdržavanje svoje i svoje obitelji“. Svrha oslobađanja od polaganja predujma za troškove bez kojih se parnica ne može voditi i okončati jeste dostupnost parničnog postupka (suda) građanima radi pružanja pravne zaštite i u slučaju da sud odbije siromašnu stranku osloboditi od polaganja predujma za izdatak u povodu parničnog postupka, nije upitno da će postojati kršenje prava na pristup sudu, zagarantirano odredbom članka 6 Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

Stoga odbijanjem molbe (prijedloga) tužiteljice u postupku u kome je tražila sudsku zaštitu, da se oslobodi od polaganja predujma troškova privremenog zastupnika postavljenog tuženoj O.Š., povrijeđeno je njezino pravo pristupa sudu iz članka 6 Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda pa, iako gore pomenutom odredbom članka 134 Zakona o parničnom postupku nije obuhvaćeno oslobađanje od polaganja predujma za troškove privremenog zastupnika, mora se tužiteljica osloboditi te obveze kako bi sud mogao voditi parnični postupak i odlučiti o tužbenom zahtjevu. Kako se, sukladno Ustavu Bosne i Hercegovine (članak II, stavak 2) Europska konvencija za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda zajedno s njenim protokolima „direktno primjenjuje u Bosni i Hercegovini“ i „ima prioritet nad svim ostalim zakonima“, ovaj sud je, pošto je zaključio da je prvostupanjskim rješenjem povrijeđeno tužiteljicino pravo pristupa sudu, primjenom odredbe članka 6 Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, na osnovu odredbe članka 357 točka c) Zakona o parničnom postupku žalbu tužiteljice uvažio kao osnovanu i prvostupanjsko rješenje preinačio kao u izreci ovog rješenja.